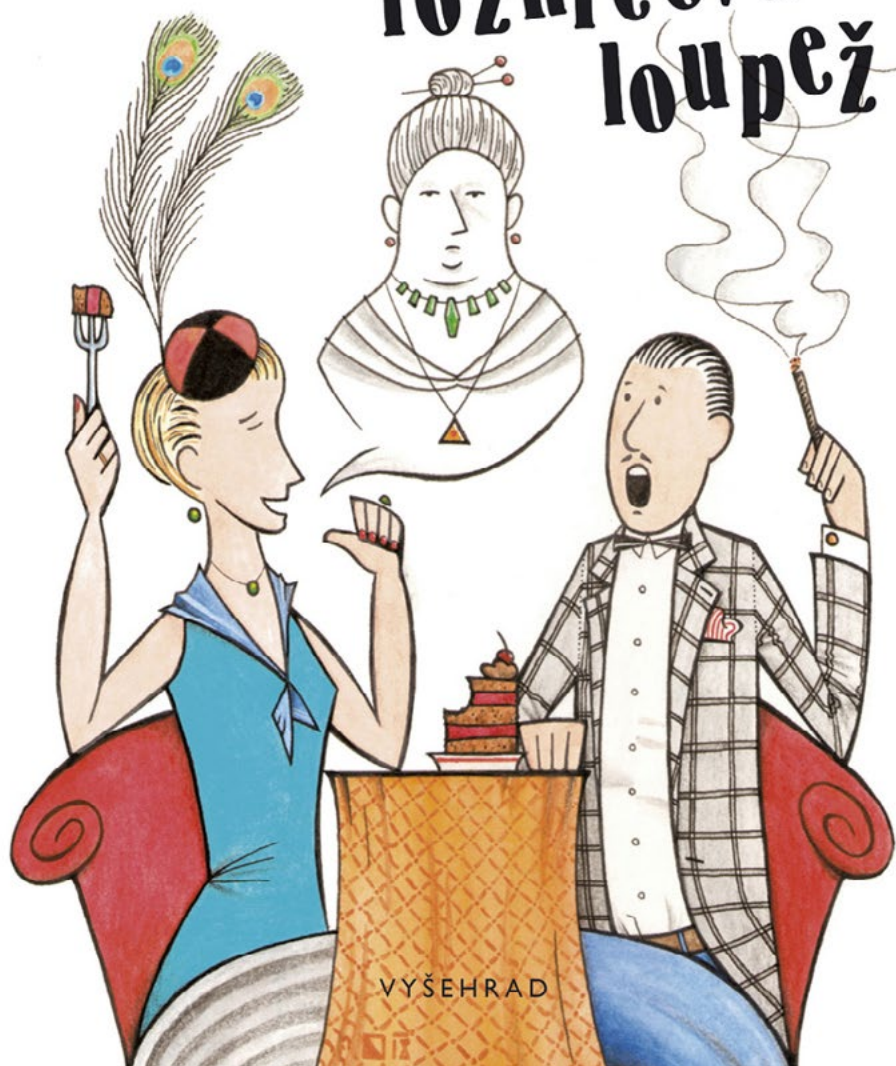


P.G. WODEHOUSE

Velká ložnicová loupež



VYŠEHRAĐ

Velká ložnicová loupež

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.ivysehrad.cz
www.albatrosmedia.cz



Pelham Grenville Wodehouse
Velká ložnicová loupež – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS  **MEDIA**

PELHAM
GRENVILLE
WODEHOUSE

VELKÁ
LOŽNICOVÁ
LOUPEŽ

**Pelham
Grenville
Wodehouse**

**Velká
ložnicová
loupež**

VYŠEHRA D

O B S A H

1. Freddie Widgeon se svěřuje sousedu Corneliovi	7
2. Pan Shoemsmith Freddieho pokárá, ale pak ho pověří důvěrným posláním	15
3. Freddie a Sally, rozvadění snoubenci	22
4. Freddie uviděl příležitost, když slyšel o plánu slečny Yorkeové	29
5. Schůzka v hale hotelu Barribault	37
6. Manželé Molloyovi probírají novinky	41
7. Zklamání Leily Yorkeové: ten floutek mě ošálil!	47
8. Freddiemu jsou odpuštěny chlapecké nerozvážnosti	52
9. Ostudné selhání Soapyho Molloye	58
10. Marné pokusy Dolly Molloyové.	65
11. Podvrtnutý kotník	74
12. Ztracený a znovunalezený manžel Leily Yorkeové . . .	83
13. Bratranec George prodává dobročinné vstupenky a poznává Sally	89
14. Dalo by se nějak zakročit proti zpozdilým plánům Leily Yorkeové?	96
15. Dolly Molloyová se ukryla před deštěm	104
16. Dolly má nápad. Tohle se ujmě!	112
17. Chimp Twist, soukromý detektiv	119

18. Leila Yorkeová se ujímá záležitosti rozvaděných snoubenců	127
19. Bouřlivý oběd v hotelu Barribault	135
20. Pan Widgeon sténá	145
21. Leila opouští Valley Fields	151
22. Noční akce manželů Molloyových	158
23. Dolly a Chimp: kdo s koho	165
24. Strážník George zasahuje.	171
25. Ulicí se rozlehl zvuk exploze, jako by nastal konec světa	177
26. Pan Cornelius to učiní pod jednou podmínkou	187

Freddie Widgeon se svěřuje sousedu Corneliovi

Pan Cornelius, realitní agent Valley Fields, právě krmil jako každý den zrána králíky na zahrádce svého domku Zátíší, když vtom ho napadlo, že není sám. A také nebyl. Přes plůtek, oddělující jeho zahrádku od sousedního pozemku, uviděl elegantní postavu svého mladého souseda, obyvatele rezidence Závětrí.

„Á, pan Widgeon. Dobré jitro,“ pozdravil ho srdečně.

Valley Fields je přátelské, utěšené jihovýchodní londýnské předměstí, pyšné na své pečlivě udržované zahrádky a ulice stíněné stromovím. Za jasného červenového dne bylo na ně radost pohledět a oba pánové k tomu celkově příznivému dojmu přispívali, i když každý docela jinak. Pan Cornelius byl důstojný starší občan s dlouhým bílým plnovousem ve stylu druidského velekněze, kdežto pan Widgeon jako by vystoupil z lesklých stránek exkluzivního módního časopisu. Hladce oholená tvář mladého Adonise, skvělý letní oblek, správné ponožky, správné polobotky a dokonalá košile s klubovní kravatou Trubců. Tu a tam se někteří kriticky vyjadřovali o jeho inteligenci, zejména jeho strýc, lord Blicester, a jeho zaměstnavatel, advokát Shoesmith, ale nikdo nikdy nenašel žádnou nedokonalost na vnější slupce Freddieho Widgeona. Nikdo, dokonce ani Oofy Prosser, který ho v Klubu trubců často znepokojoval a urážel.

„Nádherný den!“ poznamenal pan Cornelius.

„Jako vymalovaný,“ souhlasil pan Widgeon, stejně rozzářený jako jeho okolí, a natáhl ruku s cigártaškou. „Mohu vám nabídnout?“

„Děkuju, já nekouřím.“

„Skutečně? Nikdy jste nekouřil?“

„Přestal jsem, už dávno. Doktoři tvrdí, že to škodí.“

„Doktoři jsou hlupáci a ničemu nerozumějí. Nevidí si na špičku nosu. A co jinak, co takhle děláte, po večerech?“

„Pracuji na své knize. Píšu dějiny Valley Fields.“

„Vy píšete dějiny Valley Fields?“

„Ano, již dlouho se tomu věnuji. Je to takový můj koníček.“

„Máte svůj domov asi hodně rád, vidíte?“

„Úplně to tady miluju, pane Widgeone. Ve Valley Fields jsem se narodil, chodil jsem zde do školy, celý život jsem strávil ve Valley Fields a zde setrvám až do smrti. Mám svoje...“

„To bych chtěl jednou říct o sobě.“

„... a více nežádám. Mám dům, zahrádku, ženu, květiny, králíky. Co víc bych si mohl přát?“

Freddiemu se ta řeč nezamlouvala. Jeho názor na život na předměstí byl zcela odlišný. Sousedova filozofie mu byla cizí.

„Jo, jistě, pro vás to je v pohodě,“ pravil. „Vy jste spokojený, bezstarostný realitní agent. Já však jsem za nevolníka, kancelářskou myš, u advokáta. Už jste někdy viděl orla zavřeného v kleci?“

Zvláštní, ale pan Cornelius orla v kleci nikdy neviděl.

„Tak se podívejte,“ řekl Freddie a poklepal si na hrudní koš. Zachmuřeně pomyslel na strýce, lorda Blicestera, který zastával pochybený názor, že mladý muž se má postarat o vlastní živobytí a koukat, aby z něho něco bylo, protože mu přestal vyplácet apanáž a nelidsky ho vehnal do zvěřince, jehož pánem byl starý Shoesmith. Po krátké chvilce si však řekl, že nemá smysl se tím trápit, a navázal na dřívější téma krásného dne.

„Koukám, jak se futrujou.“

„Toto je jejich čas na snídani.“

„Co jim dáváte?“

„Pro moje miláčky je nejlepší hlávkový salát.“

„Jasně, je v tom spousta vitaminů a rostou po tom chlupy na prsou.“ Pozorně sledoval snídající chlupáče. „Všiml jste si, jak legračně cukají nosem, když žerou? Znáám jednu dívčinu, ta to taky tak dělá, když se namíchne.“

„Zdejší dívka? Z Valley Fields?“ zeptal se pan Cornelius, pátraje v mysli po místních děvčatech s cukajícím se nosem.

„To ne, bydlí v Loose Chippings, to je dole v Sussexu.“

„Aha,“ řekl pan Cornelius a z jeho hlasu zazněl soucit s lidmi, kteří nežijí ve Valley Fields.

„Je tam zaměstnaná jako sekretářka u spisovatelky, nějaké paní Yorkeové...“

Pan Cornelius sebou trhl, jako by se mu nepozorný králík zahryzl do prstu.

„Hovoříte o Leile Yorkeové?“

„Správně, to je ona. Vy znáte její romány?“

V obličejí pana Cornelia se zjevil výraz zbožného obdivu a úcty; jeho plnovous se dojatě zavlhl.

„Jsou to moje nejoblíbenější knihy! Znovu a znovu si čtu každíčké slovo, které kdy napsala.“

„No, lepší když vy, a ne já. Jednou jsem se pokusil jednu přečíst, poněvadž mě zmýlil titul, myslel jsem, že se jedná o thriller, ale vzdal jsem nerovný zápas v půli třetí kapitoly. Strašlivá slátanina!“

„Pane Widgeone! Co to...“

„Vy se na to díváte nějak jinak?“

„Naprosto! V mých očích je Leila Yorkeová nepřekonatelná ve schopnosti proniknout do hloubky lidského naturelu a rozkrýt záhady ženské duše, jakoby chirurgickým řezem...“

„Prosim vás, mně to připadá, jako byste mi chtěl vypravovat, jak vám řezali slepáka. Jak račte, jestli jsou to knížky, které si čtete před spaním, jen do toho a hodně štěstí. Ale o čem jsme to mluvili předtím, než jsme přišli na Yorkeovou? – Jo, orel v kleci! To jsem já, sousede Corneliu, a v té

roli je mi nevolno. Potřebuju se z toho vymanit. Mám vám říct, jak se takový polapený orel vymaní ze zajetí?“

„Prosím, povězte!“

„Na to potřebujete prachy, to je vše, a já si je opatřím! A musí se to stát bez dlouhého otálení. Potom si na mě budou ukazovat, až půjdu po ulici a budou říkat jeden druhému, *Pohledte, Widgeon, milionář! Vidíte ten kožich?* V zimě v létě budu nosit prašule přímo na holém těle. V zimě desetilibrovky, a když se trochu oteplí, přejdu na pětilibrovky.“

Pohoršené špulení rtů může uniknout pozornosti, jde-li o rty skryté v bohatém plnovousu, ale u pana Cornelia se nesouhlas dal snadno rozeznat. Bylo vidět, že pokládá souse-dovy záměry za přemrštěné a nevkusné. V hlasu mu zazněly nevyjádřené pochybnosti, když poznamenal:

„Myslíte, že vám peníze mohou přinést štěstí, pane Widgeone?“

„To si teda myslím!“

„Boháči mívají své nesnáze.“

„Jmenujte tři!“

„Vzpomněl jsem si na svého bratra Charlese.“

„Váš bratr má nějaké prachy?“

„Nezměrné bohatství. Před lety želbohu opustil Anglii za poněkud neblahých okolností a odebral se do Ameriky, kde se mu dařilo. Ve svém posledním dopise mi sdělil, že má byt na Park Avenue, což je v New Yorku výjimečně dobrá adresa, dům na Long Islandu a jiný na Floridě, soukromé letadlo a jachtu. Vždycky jsem ho litoval.“

„Pročpak?“

„Protože nebydlí ve Valley Fields,“ vysvětlil mu to pan Cornelius a na okamžik se odmlčel v zamyšlení nad bratrovým osudem. „Boháčům nezávidíme,“ pokračoval pak, „neboť jejich život je plný starostí a úzkostí. Onehdy jste mi vyprávěl o svém příteli, panu Prosserovi. Jaký ten má život!“

„Oofy?“ podivil se Freddie. „Co mu schází? Jedině, že si vzal Shoesmithovu dceru a teď mu musí říkat tatínku.“

Pan Cornelius si řekl, že Widgeon má velice krátkou paměť. Teprve předevcírem mu vyprávěl o tragédii v Prosserově domě.

„Sděлил jste mi přece, že paní Prosserovou oloupili o šperky v ceně mnoha tisíc liber.“

Freddie si vzpomněl.

„Aha, to ano, někdo si pomohl k jejím tretkám. Asi komorná, protože když se dostavila policie, nikde ji nemohli najít. Ale to pro Oofyho neznamená žádnou nesnáz! Stalo se to před měsícem, a když jsem ho teď nedávno viděl, byl šťastný jako blecha. Zaplatila to pojišťovna.“

„I tak, je to věc krajně nepříjemná a přihází se to jen a jen bohatcům.“

Freddie si sice pomyslel, že soused mluví z cesty, ale nechal si to pro sebe. Úcta ke stáří mu bránila, ale když promluvil, bylo oznát, že trvá pevně na svém.

„Poslyšte, milý sousede, je mi jasné, co máte na mysli, váš názor na věc je ošidně lákavý, pokud jsem se vyjádřil přiléhavě, ale stále se držím toho, že to, co v životě potřebujete, jsou peníze. Z téhož důvodu bych rád poznamenal, že se věci začaly obracet k lepšímu a v posledních dnech jste u mě mohl zpozorovat jiskru v oku. Štěstí Widgeonů se vrátilo a blíží se čas hojnosti.“

„Vskutku?“

„Ujišťuji vás, že ano. Po dlouhé době strádání sedí Frederick Fotheringay Widgeon na vrcholu všehomíra, ověnčen duhou. Stručně řečeno, Moáb je mé umývadlo a kamkoli hodím svůj střevíc je mi jedno, neboť nechápu, co se tím házením střevíce myslí... Chci se zeptat. Znáte Molloye, Američana, bydlí hned tady vedle v rezidenci Lesohrad? Thomas G. Molloy.“

„Ano, pana Molloye znám. Předevcírem mi přišel dát klíče.“

Freddie nevěděl, co si o tom má myslet.

„Proč vám dal klíče? Měl jste narozeniny nebo tak něco?“

„Odevzdal mi klíče od Lesohradu, neboť se odstěhoval.“
„Cože!“

„Ano, Lesohrad jest opět prázdný. Leč předpokládám, že s jeho pronájmem budou jen nepatrné obtíže,“ řekl pan Cornelius a málem ze zvyku dodal: „Je to nadmíru atraktivní rezidence, vkusně vybavená nejlepším nábytkem a příslušenstvím, se zahradou parkového typu o výměře takřka čtvrt akru. Po takovém domě je velká poptávka.“

Freddiemu to nešlo do hlavy a posmutněl, neboť měl pocit, že ztratil přítele. Molloye si oblíbil pro jeho zajímavou povahu, od níž si mnohé sliboval.

„Myslel jsem, že mu Lesohrad patří!“

„Nikoli, měl jen krátkou nájemní smlouvu. Tyto tři domy, Lesohrad, Závětrří a Zátíší, vlastní pan Kegg. V Lesohradu po mnoho let bydlel, ale pak jej pronajal, když přišel k penězům, a vyjel si na cestu kolem světa. Mohl si ten výlet dovolit, i když nechápu, proč by se člověk, jemuž je dopřáno bydlet ve Valley Fields, chtěl harcovat po světě. Ale mluvil jste o panu Molloyovi? Proč na něho přišla řeč?“

„Protože právě on mi dal naději a vnesl jas do mých očí, příteli Cornelie. Díky tomu šlechetnému mecenáši se mi vbrzku podaří setřást okovy firmy Shoesmith, Shoesmith, Shoesmith a Shoesmith. Myslel jsem si, že jsem na doživotí odsouzen setrvat v tom zlověstném dračím doupěti, a to mě hnětlo. Až přišel on. Teď ale trochu předbíhám. Povím vám to od začátku, jak jsem dostal psaní od Boddingtona. To je můj kamarád,“ vysvětlil Freddie, „kávový plantážník v Keni, nebo jak tomu říkají. Napsal mi, jestli bych měl zájem se k nim přidat, vzít si na té plantáži podíl. Byl jsem všemi deseti pro. Přesně to by mi opravdu sedlo. Znáte řešení, dálavy netušených možností?“

Pan Cornelius přitakal. Hrdinové románů Leily Yorkové vždycky vyráželi do dálav netušených možností, když došlo k roztržce s dívkami, jež milovali.

„Po tom jsem vždycky bažil a dobře vím, že v Keni jsou dálavy tak rozsáhlé jako málokde. O pěstování kafe toho moc nevím, ale to člověk snadno pochytl. Jsem přesvědčený, že když mi dají rýč a kropicí konev a ukážou cestu do buše, dlouho nepotrvá a vypěstuju senzační boby. Keňa, země budoucnosti. Tam člověk zbohatne a žije naplno!“

„Je to kraj světa.“

„To se mi právě líbí.“

„Mně by se tak daleko od Valley Fields nechtělo.“

„Čím dál, tím lepší. Bez Valley Fields se s radostí obejdu.“

Na ta slova téměř rouhavá slova se pan Cornelius zachvěl a rozrušeně nabídl salát třetímu králíkovi zprava.

„Takže jste nabídku svého přítele přijal?“ otázal se, když se trochu vzpamatoval.

„Ještě jsem to nechal otevřené. Není to jen tak. Víte, dobré zvěsti vždycky mají nějaký háček. Musím složit tři tisíce jako vstupní poplatek. Přiznám se, že když jsem četl tuhle pasáž, zapotácel jsem se a byl bych se svalil, kdybych zrovna neseděl. Nemusím vám, milý Corneliu, říkat, že tři tisíce je velký balík.“

„Tím chcete říct, že vaše prostředky na tuto podmínku nestačily?“

„Ani dost málo nestačily, všehovšudy jsem měl tisícovku z dědictví po kmotřičce.“

„To je smůla.“

„Veliká. Požádal jsem strýce o krátkodobou půjčku, a co on? *Cože, cože, co, co, co? Nesmysl, to je směšné, ani mě nenapadne...* Což není žádná odpověď, nemám pravdu? Tak jsem šel za Oofy Prosserem, ten odmítl stát se mým bankéřem, stejně tak banka, a už jsem to chtěl odepsat a zapomenout, když tu se jako dobrý anděl zjevil Molloy. Pohovořili jsme, vysvětlil jsem mu, co a jak, a on mi za tu moji tisícovku prodal akcie ropných polí. Náhodou je zrovna měl u sebe.“

„Propánajána!“

„To je slabý výraz, já jsem byl úplně na větvi!“

„Jaké akcie?“

„Ta společnost se jmenuje Silver River a zanedlouho se v Anglii nebude mluvit o ničem jiném. Prozradil mi, že jejich cena bude jen a jen stoupat.“

„A není to trochu neopatrné, vydat veškeré úspory na spekulaci s ropou?“

„Ale prosím vás, já jsem po té skvělé příležitosti skočil... To není žádná spekulace, ale solidní investice. Ujistil mě, že to za měsíc prodám nejmíň za deset tisíc.“

„Nejde mi do hlavy, že vám bez řečí prodal něco tak cenného.“

„Vysvětlil mi, že se mu líbí můj obličej. Připomínám mu synovce, kterého miloval jako vlastního syna, ale před nějakým časem se ten chlapec odebral na onen svět. Oboustranný zápal plic. Velmi smutné.“

„Ale ne!“

„Proč říkáte *Ale ne*?“

Avšak pan Cornelius už neměl čas to vysvětlit, neboť Freddie se náhodou podíval na hodinky a to, co uviděl, jím otrásl do hloubi duše.

„Dobré nebe, to už je tolik? Zas mi ujede ten zatracený vlak!“

Kvačil pryč a pan Cornelius za ním zarmouceně hleděl, pak si pomyslel něco o nerozvážném mládí. O panu Molloyovi si nedělal žádné iluze. Připomněl si, že mu nedávno pan Molloy nabízel akcie Silver River Oil, a to hlavně proto, že mu připomínal bradatou kozu, která mu byla v dětství nejmilejší družkou.

S povzdechem uchopil list salátu a pokračoval v krmení králíků.

Pan Shoemsmith Freddieho pokárá, ale pak ho pověří důvěrným posláním

Všichni, kdo dojíždějí z předměstí vlakem do zaměstnání v Londýně, uhánějí jako vítr a Freddie si ve Valley Fields už dávno získal pověst jednoho z nejzdatnějších běžců. Ovšem i když dnes dokonce překonal svůj osobní rekord na trati Závětrí – Nádraží, kvůli zdržení na startu svůj vlak v 8.45 o tři vteřiny propásl a musel počkat na další spoj, pravidelný odjezd v 9.06. Do kanceláře advokátní firmy pánů Shoemsmithů tudíž vstupoval s jistým rozechvěním a chladný pohled, kterým ho uvítal pan Jervis, hlavní kancelista, ho nepovzbudil. Tušil, že ho čeká setkání s panem Shoemsmithem, o němž od začátku věděl, že si potrpí ze strany kancelářských sil na přesnost, a při každém dalším pohovoru si to znovu potvrzoval.

Za psací stůl, u něhož denně zosobňoval orla v kleci, usedl se zachmuřenou lící. Rozhovory s panem Shoemsmithem, jehož silnou stránkou byla velmi zraňující britká ironie, mu sice nepřinášely potěšení, ale zvyk ho zocelil a nyní je dokázal snášet se stoickým klidem. Jeho melancholie pramenila ze vzpomínek na Sally Fosterovou.

Kdyby pan Cornelius nebyl tak soustředěný na dodávku živin svým miláčkům ve chvíli, kdy padla zmínka o dívce, jejíž chřípí při některých příležitostech připomínalo to králičí, byl by si povšiml, že zmínka způsobila bolestný záchvěv ve tváři jeho mladého souseda.

Záchvěv jen prchavý, neboť Widgeonové snášejí bolest statečně, ale maličké škubnutí se tam objevilo. Nerozvážně si Sally Fosterovou připomněl, a kdykoli se tak stalo, bylo mu, jako by kousl na citlivý zub.

Ještě nedávno byli Freddie a Sally nerozlučnou dvojicí. Lnuli k sobě jako tapeta ke zdi, jeden druhého považovali za nejlepší věc pod sluncem a na obzoru nebylo stopy po mráčku až do chvíle, kdy Freddieho nachytala, jak na večírku líbá tu husu Buntingovou. Snažil se vysvětlit, že z jeho strany to byla pouhá zdvořilost, neboť nevěděl, o čem s ní má mluvit, a připadalo mu, že ji musí nějak zabavit. Sally se náramně navztekala, zrušila zasnoubení a byla by mu vrátila i norkový kožich a perlový náhrdelník, kdyby jí byl ty věci daroval, to si ovšem nikdy nemohl dovolit, a tak mu vrátila jen jeho dopisy, načatou lahvičku parfému Arpège a pět fotografií s věnováním.

Ztratil ji a navíc – což bylo mnohem trpčí –, trčel v londýnské kanceláři až do své dovolené, kterou si může vybrat v listopadu, kdežto Sally přebývala v domě zvaném Claines Hall nedaleko Loose Chippings, v hrabství Sussex. Kdyby tam mohl zajet, jistě by ji dokázal několika vhodně volenými slovy přesvědčit, v řečnění byl dobrý, to věděl, aby zapomněla a odpustila mu. Avšak nebylo to možné, a tak se Freddie zabíral nejčernějšími myšlenkami, když mu Elsa Bingleyová, šéfova sekretářka, poklepala na rameno.

„Jeho Majestát vás očekává, Freddie,“ řekla. Zádumčivě přikývl, neboť s tím počítal.

Pan Shoesmith mezitím seděl ve své pracovně a rozmlouval s dcerou, paní Myrtle Prosserovou, která za tatínkem ráda občas zaskočila na kus řeči – příliš často, podle názoru pana Shoesmithe, neboť měl vrozený odpor k tomu, věnovat drahocenný čas lidem, jimž nemůže poslat účet. Když padlo jméno Widgeon, projevila Myrtle mírný zájem.

„Widgeon? Freddie Widgeon?“

„Tuším, že se jmenuje Frederick. Ty ho znáš?“

„Je to Alexandrův známý z klubu. Někdy ho zveme na večeri, když potřebujeme mužského do počtu. Nevěděla jsem, že tady pracuje.“

„V tomto ohledu mám sám jisté pochybnosti,“ pravil pan Shoesmith. „Záleží na tom, co si představuješ pod pojmem ‚pracuje‘. Zaměstnal jsem ho, abych vyhověl jeho strýci, lordu Blicesterovi, o jehož záležitosti se už dlouhá léta starám.“

Pan Widgeon ráno přichází a večer odchází domů, ale myslím, že kromě jisté rudimentární obratnosti, pravděpodobně instinktivní, ve sledování hodin, se jeví jako ona proslulá polní lilie, jež roste, nepracuje, nepředě... Á vida, pan Widgeon!“

Zmíněná polní lilie vstoupil, a když uviděl Myrtle, trochu zavrával. Shoesmithova dcera, jež si odhodlaně uvázala na krk Alexandra „Oofyho“ Prossera, byla dívka nadprůměrné, leč strohé krásy. Nepodobala se otci, jenž vypadal jako kasuár, připomínala spíš rytinu některé z milenek bourbonských králů. Prohlédnete-li si pozorně dobové rytiny, musíte usoudit, že monarchové, kteří si je pouštěli k tělu, byli buď muži ocelových nervů, kteří nevěděli, co je strach, anebo byli silně krátkozrací. Freddiemu, který se jinak se ženami stýkal dost bezstarostně (podle Sallyina názoru až příliš bezstarostně), vždycky naháněla hrůzu, vzbuzovala slabost v krajině žaludeční a nepříjemný pocit, že jeho ruce a nohy jsou náhle podivně velké a nemotorné.

„Jéje, dobrýtro, paní Oofy,“ pozdravil ji, když nabyl rovnováhy.

„Dobré jitro.“

„Jak se daří?“

„Docela to ujde, děkuji.“

„Co Oofy, taky dobrý?“

„Rovněž tak.“

„Tak to jo. Říkal mi o těch vašich tretkách...“

„Jak, prosím?“

„Tretky a cetky. Klenoty, které vám ukradli a to všechno...“

„Ó ano.“

„Malér, co?“

„Jistěže.“

„Ale pojišťovna to zatáhla, aspoň říkal, že?“

„Ano.“

„Tak to je v pohodě.“

Pan Shoesmith se vložil do jejich intelektuální konverzace. Freddie mu byl na obtíž; pokládal ho za hejska, řečeno jazykem předchozí generace. Nikdy mezi nimi nenastalo duševní souznění, ale Freddie by k tomu poznamenal, že si není jistý, zda pan Shoesmith vůbec nějakou duši má. Byl v jeho službách už šest měsíců a zatím žádnou duši neznamenal.

„Byl bych rád, pane Widgeone, kdybyste na okamžik věnoval pozornost mému sdělení,“ poznamenal.

Stoje na jedné noze, Freddie pootevřel ústa, aby naznačil, že mu bude potěšením.

„Nemáte-li námitek, promluvíme si teď trochu o služebních věcech.“

Freddie jen povolně přešlápl na druhou nohu.

„Pan Jervis mě informoval, že jste dnes opět přišel pozdě.“

„Ech, ano, to ano. Ano, pane.“

„Stává se to často.“

„Ano, pane. To dělá ta příměstská doprava, račte rozumět.“

„Vážíme si ovšem toho, že nám věnujete část svého času, avšak napříště bude lépe, pokusíte-li se synchronizovat svůj příchod s ostatním personálem. Ruku v ruce, táhneme za jeden provaz.“

„Ano, pane.“

„Tak se snažte, pane Widgeone. I kdyby to mělo znamenat, že byste musel chytit dřívější vlak.“

„Ano, pane.“

„Nebo i dva. To víte, pane Widgeone, pokaždé, když se neobjevíte v úřadě v daný čas, vznikají dohady a pochybnosti, zda vás nepotkala nějaká nehoda či mimořádná událost. To není dobré pro pracovní morálku. Pan Jervis by ovšem asi poznamenal, že mimořádná událost by bylo, kdybyste se dostavil včas. Toto však není ten hlavní důvod, proč jsem s vámi potřeboval hovořit. Rád bych vás požádal, abyste se dnes odpoledne vydal za důvěrným posláním.“

„Ano, pane.“

„Jsou zde jisté dokumenty, jež musí nezbytně podepsat slečna Leila Yorkeová, to jméno asi znáte. Buďte tak laskav a po obědě za ní zajedte. Adresa je Claines Hall, Loose Chippings, Sussex. Vlak vám jede z Viktoriina nádraží, vystoupíte v Loose Chippings a do Hallu dojdete snadno pěšky. Je vám to jasné?“

„Ano, pane.“

„Výborně! To bude všechno. Děkuji vám, pane Widgeone.“

Vyhlášení právní machři se nezabývají sledováním postav svých podřízených, ani když je posílají za důvěrným posláním, a tak si pan Shoesmith vůbec nevšiml, že Fredericem Widgeonem jako by projel mocný elektrický šok, když zaslechl adresu Claines Hall, Loose Chippings, Sussex. Před očima se mu zatmělo, patrně tím, že mu vylezly z důlků. Vzdálil se z šéfovy pracovny opatrně, aby nezakopl a nepadl pod tíhou sdělení, že se má opět shledat se svou jedinou, milovanou Sally. Po celý zbytek dopoledne a během skrovného oběda v Klubu trubců přemítal, jak s tou situací naloží. Prošel přitom pravou bouří citů a pocitů.

Zprvu se zaradoval, že mu štěstěna neočekávaně nadělila příležitost se s ní sejít, ale pak se mu do duše vplížily pochyby. Je to dobře nebo špatně? Tak se musel tázat. Uleví

mu setkání s ní od chmurných a toužebných myšlenek, jež ho sužují dnem i nocí, anebo to bude jen sypání soli do ran? Nenalézal odpověď, a tak není divu, že kamarádi, kteří po něm během oběda házeli kostky cukru, jak je u Trubců zvykem, se museli podívat jeho netečnému nezájmu.

Nakonec se rozhodl, že je to spíš dobře, i když rozdíl bodů byl jen těsný. Bude to samozřejmě utrpení, pohlédnout jí do očí a pomyslet na všechno, co mohlo být, ale na druhé straně tady mezitím působil čas, jenž všechny rány zhojí, takže je klidně možné, že už se její srdce obměkčilo, a teď o něm již smýšlí daleko smířlivěji.

Na Viktoriino nádraží se proto ubíral v dobré náladě. Koupil si jízdenku s myšlenkou, že se již mnohokrát jistě stalo přesně totéž: dívka, jež v okamžitém rozhorlení dala svému snoubenci neodvolatelně košem, si to za bezesných nocí rozmyslela a zjistila, že její čin, původně chápaný jako zcela rozumný a opodstatněný, je ve skutečnosti osudným šlápnutím vedle. Za takových situací se dívky zmocňuje lítost a ve chvíli, kdy se zavržený nešťastník nečekaně vrátí na scénu, oči se jí radostně rozjasní, chřípí se zachvěje, rtíky dychtivě pootevrou, dívka zvolá „Freddie, drahý!“, vrhá se mu do náruče a vše je znovu v nejlepším pořádku.

Cestovat vlakem v pátek je vždy na pováženou. Na nádraží panovala tlačence a stejně tomu bylo i ve vlaku ve směru na Loose Chippings. Vagony praskaly ve švech, cestující se podobali sardinkám. Freddie zaváhal mezi oddělením plným urostlých dospělých a jiným, kde dospělí byli sice o něco štíhlejší, ale přepravovali i svoje dítky. Dal přednost prvnímu, ale místo tam bylo jen k stání, a tak stál, což mu dalo příležitost dobře se rozhlédnout.

Sedělo tam osm cestujících, z nichž tři vypadali jako farmáři, tři jako jejich manželky, jeden měl na sobě černý oblek a podobal se zřízenci skromného pohřebního ústavu, a v koutě seděla drobná dívka, která si četla časopis. Freddie si jí hned všiml, neboť mu velice připomněla Sally. Zcela

mimořádná podoba, pokud to mohl posoudit, a za okamžik již pochopil, odkud ta podoba pramení.

Když se vlak rozjel, vzhlédla od četby, a byla to Sally. Jejich zraky se setkaly.

Měla stále ty modré oči a chvějivé chřípí, na špičce maličko zdvižený nosík. Ústa trochu široká, jako dříve, ale na zuby jí neviděl, protože se neusmála. Vlasy měděné, přitažlivě narezlé, jak je obdivoval. Stručně řečeno, vypadala přesně tak, jak žila v jeho vzpomínkách. Kdyby tam nesešli ti tři farmáři s manželkami, o funebrákovi nemluvě, Freddie by byl radostně zařičel jako dragounský kůň, když zaslechne polnice hlas.

Freddie a Sally, rozvadění snoubenci

„Loose Chippings!“ zaznělo zpěvavé volání průvodčího. Vlak konečně dorazil do malé venkovské stanice. Sally se prodrala přes nohy spolucestujících ke dveřím kupé a sestoupila na peron.

Překypovala spravedlivým hněvem, lépe řečeno hněvem, který za spravedlivý pokládala.

Stálo ji to tolik soustředěného úsilí, aby ze srdce vypudila člověka, kterému se očividně nedá věřit, a on se nestydí a připlíží se, aby jí připomněl, že ho má pořád ráda, a oživil v ní city, které, jak doufala, už dávno zmizely.

Obrnila se proti jeho lstivému pokusu vzpomínkou na onen večírek, kde jí spadly šupiny z očí a kde poznala, co je zač. Už předem se jí dostalo varování, když mimoděk vyslechla názor jeho kamarádů. Jeden z nich prohodil, právě když šla kolem. „Kdyby bylo možné všechny dívky, které kdy Freddie Widgeon horoucně miloval, položit jednu za druhou, sahaly by od náměstí Piccadilly Circus až k Hyde Park Corneru, možná i dál, když uvážíte, že některé z nich byly hodně vysoké.“ Hned potom vyšla ze dveří, nechtíc těm pomlouvám dále naslouchat, a tam, na horní podestě schodiště, uviděla Freddieho v objetí s Buntingovou.

Takto posílena ve svém odhodlání na něho pohlédla, jak tam stál na nástupišti vedle prodejního automatu a zářivě se zubil. Popadla ji touha smáznout mu ten přitroublý úsměv z tváře.

„Freddie,“ řekla skrze zaťaté zuby, „jeď domů!“

„Ech?“

„Řekla jsem ti přece, že už tě nikdy nechci vidět, copak tomu nerozumíš?“

„No to jo, nemůžu říct, že bych nevěděl...“

„Tak proč jsi mě sledoval až sem?“

Freddie strnul. Už se neusmíval. Poznal, jak se mýlil, že čas všechny rány zhojí, a jasně teď viděl, že se nástupiště loosechippingského nádraží nestane dějištěm usmíření. Navíc se ho dotklo nespravedlivé obvinění. Kající milenec se stal mužem z ledu a promluvil rovněž skrze zaťatý chrup.

„Kdo koho kam sledoval?“ řekl povýšeně. „Jsem zde pracovně.“

„Ty?“

„Ano, já. Přijel jsem za slečnou Leilou Yorkeovou. Řekli mi, že bydlí v nějakém Claines Hallu. Doufám, že mi ukážeš cestu.“

„Dovedu tě tam.“

„Nebude ti vadit ukázat se na veřejnosti s vyvrhelem ze slušné společnosti?“

„Nepřeháněj!“

„Nic takového nedělám. Prý že jsem tě sledoval! Propána! Málem mě to porazilo, když jsem si tě všiml ve vlaku. Cos vůbec dělala v Londýně?“

„Měla jsem schůzku s agentem slečny Yorkeové.“

„Podívejme! Jezdíš tam často?“

„Velmi zřídka.“

„To ti chválím. Je to ohavné město, nevhodné pro cokoli živého, lidi nebo zvíř. Nic než mizerové s aktovkami, buřinkami a deštníky.“

„Co ženské, všechny se někam odstěhovaly?“

„Ženské jsou mimo. Nedbám.“

„Říkáš!“

„To si piš! Nevěříš?“

„Nevěřím. Jsi jako ten levhart...“

„Který levhart?“

„Levhart, co nemění svoje skvrny.“

„Nevkusný pokus o vtip.“

„Tak promiň... Půjdem?“

„Jak si přeješ.“

Vyšli na High Street, hlavní tepnu obce Loose Chippings, která má podle turistické příručky 4916 obyvatel, z nichž potkali zhruba 204 jedince. Freddie si je všechny změřil bezvýrazným pohledem a stejně by si změřil i ty ostatní, kdyby je potkal, neboť se propadl do zklamané bezvýraznosti. Sally již nebyla tou veselou, živelnou bytostí, kterou znával. Jako by byla na míle vzdálená. Odtažitá, tak se to dalo nazvat. Dříve se zdálo, že ji jeho společnost těší a plní radostnou vstřícností; dnes jako by lhostejně doprovázela obstarožního strýce. Za celou cestu promluvila, jen aby ho na náměstí upozornila na pomník Anthonyho Briggse, J.P., pupkatého hodnostáře, jenž kdysi po dlouhá léta zastupoval tento okres v Dolní sněmovně.

Opustili městečko a kráčeli alejí k masivní kované bráně, za kterou se táhla stinná parková cesta k velkému panskému domu v tudorském slohu, zalitému odpoledním sluncem.

„To je ono,“ pravila Sally. „Parádní sídlo, co říkáš?“

„Prima,“ souhlasil Freddie, dosud pohroužen do nenálady.

„Kolem domu se dosud zachoval hradní příkop.“

„To zírám.“

„A nádherný park.“

„No ne? Slečna Yorkeová si jistě svými romány přijde na pěkné prachy. Může si to dovolit. Oofy Prosser mi o ní vyprávěl. Má nějaký podíl na nakladatelství, které jí to vydává.“

„Já vím, Oofy zde byl, není to dlouho. Vídáš se s ním?“

„Jo, v klubu, chodí na oběd. Jeho ženě nedávno ukradli šperky.“

„Četla jsem o tom v novinách. Byly hodně cenné?“

„Tisíce a tisíce, aspoň tak vypadaly.“

„Tys je někdy viděl?“

„Ano, pozvali mě párkrát na večeři a ona si je navěsila. Třpytila se jako lustr.“

„Nic se nepodařilo najít?“

„Ne.“

„Smůla.“

„Ano.“

„Muselo ji to pěkně roztrpčit.“

„Taky si myslím.“

Sally bolelo srdce. Hovořili spolu tak formálně, jako by se viděli poprvé. Sama to způsobila, to se ví, ale děvče musí mít svou hrdost. Kam by to jinak dospělo? Byla na konci dlouhé řady, od náměstí Piccadilly Circus po Hyde Park Corner, a v té dlouhé řadě, to si uvědomila, na scéně Freddieho existence nebylo primadon, všechno jen samé sboristky.

Přinutila se k dalšímu nanicovatému hovoru, když pokračovali parkovou cestou k domu.

„Bydlíš pořád ve starém bytě, Freddie?“

„Ne, to bych nezaplatil. Strýc mi teď nic nedává, a tak jsem se musel odstěhovat na předměstí. Mám domek najatý dohromady s Georgem, pamatuješ se na mého zrzavého bratrance? V Oxfordu boxoval v těžké váze a pak se dal k policii.“

„K policii?“

„Přesně tak. Tvrdí, že je to daleko lepší než sedět celý den v kanclu jako já.“

„Cože? Copak ty sedíš *v kanceláři*?“

„Jo, u advokáta. Brzy potom, co jsme... co jsem tě viděl naposledy, mě strýc Rodney přinutil vstoupit do advokátní kanceláře Shoemith, Shoemith, Shoemith & Shoemith, v Lincoln's Inn Fields.“

Sally byla sice odhodlána dále předstírat hrdost, ale po tomto doznání nedokázala potlačit zhrozený výkřik.

„Ach, Freddie! Opravdu?“

„Opravdu, vydal mě na milost a nemilost svému právnímu zástupci.“

„To pro tebe musí být naprosto nesnesitelné utrpení!“

„Jo, máš pravdu.“

„Co tam děláš?“

„Jako takový přidavač a posunovač, to a ono. Jako ten chlápek v muzikálu *Old Man River*.“

„Odnes ten kufr?“

„Pohni tím balíkem... To je ono, přesně. Dnes mě například starý Shoesmith pověřil úkolem získat podpis slečny Yorkeové na jakýchsi dokumentech. Proč jí to neposlal poštou? Zítra třeba poběžím někomu pro kafe a pozítří mi poručí zamést nebo vytrít podlahu. Závidím Georgeovi, když se vrátí z obchůzky na čerstvém vzduchu, zdravě zardělý, kdežto já jsem po osmi hodinách v zatuchlé kanceláři chorobně popelavý. Přál bych si mít na to nervy, že bych se taky stal poldou.“

„Ale jak to děláte s péčí o domácnost? Máte někoho, kdo vám vaří?“

Freddie se zachechtal.

„Máš na mysli kuchaře? Za naše ubohé platy? Ani kuchaře, ani komorníka, ani lokaje a pokojské... George vaří, dost podprůměrně. Ale já tě nesmím unavovat svými osobními problémy.“

„Ach, Freddie, vůbec mě neunavuješ.“

„Přestaňme o tom, musíme změnit téma. Jak vycházíš se slečnou Yorkeovou?“

„Úplně senzačně, bez výhrad. Je bezvadná.“

„V jakém ohledu?“

„Ve všech ohledech.“

„Pokud jde o literaturu, musíš uznat, že píše škváry!“

„Už nebude.“

„Jak to myslíš?“

„Přestává psát sentimentální románky.“

„Děláš si legraci? Už žádné sentimentální příběhy?“

„Tvrdí že ne.“

„Ale prodávají se jak housky na krámě.“

„Já vím.“

„Proč tedy? Co bude dělat? Půjde na odpočinek?“

„Má v úmyslu napsat velký drsný román z podsvětí.“

„To mě podrž! Cornelius zažije těžký otrěs.“

„To je kdo?“

„Jeden chlápek, známý. Hltá každé slovo, co ona napíše.“

„Ten příští asi číst nebude.“

„Jak jí to odsejpá?“

„Ještě nezačala. Řekla, že na Claines Hallu na to nemá správné prostředí. Chce se odstěhovat někam, kde může nasát tu správnou atmosféru a skutečně začít. Stalo se něco?“

„Ne, proč se ptáš?“

„Že jsi sebou trhl.“

„Někdy mě chytí křeč. Už našla nějaké vhodné podsvět-
ní útočiště?“

„Ne, ještě se rozmýšlí.“

„Aha!“

„Proč *Aha!*?“

„To nic, pouhé *Aha!* A jsme u hlavních dveří, a co teď. Mám prostě vstoupit?“

„Raději počkej, ohlásím tě.“

Sally prošla halou, zaklepala na dveře, vešla, a hned se
vrátila.

„Máš jít dovnitř.“

Odmlčeli se.

„Nu, Freddie...“ řekla potom Sally.

„Nu, Sally...“ řekl podobně i Freddie.

„Tak tohle je asi naposled, co se vidíme.“

„Nikdy nemůžeš vědět...“

„Asi je tomu tak.“

„Nechtěla bys se mnou někdy poobědvat?“

„Freddie, to vážně nemá cenu.“

„Chápu, jasně. Takže se měj, čau!“

„Ano, sbohem, Freddie.“

„Sbohem!“

„Nenechávej ji čekat, je dnes nějak nervózní, jelikož je uprostřed toho velkého rozhodnutí.“

Pak Sally zašla do kůlny u zelinářské zahrady, aby se vybrečela. Věděla, že se zachovala rozumně, ale i tak jí bylo, jako by jí smečka divokých koček cupovala srdce na tisíc malých kousků.

Freddie uviděl příležitost, když slyšel o plánu slečny Yorkeové

První setkání s Corneliovou oblíbenou spisovatelkou na Freddieho zaučinkovalo, jako by ho praštili mrtvou rybou rovnou mezi oči, takže se zhoupl na patách a zamrkal. Udělal si o ní představu podle jejích románů *Ve jménu pravé lásky*, *Heather, děvče z Vysočiny* a *Sladká Jennie Deanová* a mnoha dalších podobných děl a čekal postarší křehkou sušinku, levandulovou a krajkovou, obrýlenou a ostýchavě usměvavou. Shledal však, že slečna Yorkeová je osoba ve věku něco málo přes čtyřicet, vysoká a hřmotná, ve stylu carevny Kateřiny Veliké. Brýle neměla a jistě je pro své pronikavé, jasné modré oči nepotřebovala.

„Hojahoj!“ zahulákala na pozdrav hlasem seržanta na cvičáku, kterého Freddie pamatoval z vojenské výchovy na střední škole. Pod náparem jeho povelů praskaly okení tabule.

„Vy jste Widgeon?“

Freddie přisvědčil.

„Shoesmith volal, že dnes přijedete. Tak ukažte ty papíry, jestli jste je nezapomněl ve vlaku, ať to máme z krku.“

Podepsala se rozevlátým způsobem, který svědčil o její zkušenosti z mnohých autogramiád a dala se bez úvodu do klábosení.

„Widgeon!“ pravila. „To je zvláštní náhoda. Znávala jsem jistého Rodneyho Widgeona, vlastně ho pořád znám, jenže teď vystupuje pod jiným jménem. Říká si lord Blicester. To je nějaký váš příbuzný?“